

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VERESS, TEODORA

Fiica Ursoaicei : Secretele naturii / Teodora Veress ; pref. de
Teodora Veress. - București : Eikon, 2021
ISBN 978-606-49-0608-3

821.135.1

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

Teodora Veress

FIICA URSOAICEI

– Secretele naturii –

E I K O N

București, 2021

CUPRINS

Prefață	5
Capitolul întâi ATUNCI ȘI ACUM	7
Capitolul al doilea ÎNTÂMPĂLARE SAU MISTER...?	15
Capitolul al treilea THOMAS	21
Capitolul al patrulea BRACONIERI, UMBRĂ ȘI MISTER	33
Capitolul al cincilea FATA URSOAICEI	47
Capitolul al șaselea BUNICUL	63
Capitolul al șaptelea O ȚĂRĂNCUȚĂ... CU UN DESTIN URIAȘ, INELUL VIEȚII	85
Capitolul al optulea O POVESTE DIN TRECURT RESCRISĂ ÎN VIITOR	95
Capitolul al nouălea STĂPÂNUL UMBREI	121

Capitolul al zecelea

BĂTĂLIA CELOR DOUĂ ARMATE 133

Capitolul al unsprezecelea

SECRETUL NATURII.....187

Capitolul al doisprezecelea

A CINCI SUTA URMAȘĂ A FIICEI URSOAICEI ȘI

BLESTEMUL 197

Epilog 205

„braconieri” distrug natura și ucid animalele fără niciun regret. Nu mă refer doar la cele sălbatice, căci există o mulțime de oameni fără inimă care înecă sau abandonează la o vârstă fragedă pui de pisică sau de câine. După aceea, tot noi ne plângem că există câini maidanezi care ne pot face rău sau că animalele sălbatice au început să coboare până în curțile noastre în căutare de hrană. Oare cine este vinovatul? Noi! Toți cei care privesc uciderea lentă a naturii cu nepăsare, toți cei care permit ca niște pui nevinovați să fie tratați astfel, toți cei care trecem ca gâsca prin apă prin viață și nu ne pasă de ceea ce se întâmplă în jur. Din păcate, nu există o motivație imediată care să ne dea un impuls spre o viață mai bună. Atunci măcar gândiți-vă că lumea înconjurătoare va aparține copiilor voștri. Și că ei vor avea de suferit, dacă „mama” natură va mai fi tratată astfel. Urmările nu se vor lăsa așteptate, de aceea ar trebui să avem puțin mai multă grijă de mediul înconjurător. Și cel mai mic gest poate însemna o faptă bună. Putem să nu aruncăm gunoaie pe jos sau să le strângem și pe ale altora. Putem să nu aruncăm puișori de animale cu nepăsare sau să adoptăm unul, în loc să dăm câteva milioane pentru un câine de rasă. Putem să nu tăiem copaci sau să plantăm alți câțiva.

Oricum, oricare dintre variante ați alege, dragi copii, veți fi niște eroi pentru toți, la fel ca eroii romanului meu. Poate că mulți nu vor aprecia aceste acte de eroism, dar nu contează prea mult. Toți care sunt oameni și care au o inimă mare în piept, vor considera că voi sunteți eroii lor.

La final dedic această carte prietenilor mei care se regăsesc în paginile cărții prin cei patru luptători ai luminii și familiei mele.

Vă doresc lectură plăcută, dragi cititori!

Autoarea, Teodora Veress

CAPITOLUL ÎNTÂI

ATUNCI ȘI ACUM

Era o noapte senină. Pe cer scânteiau stelele, iar luna lumina micul sat de la poalele unei păduri din Germania de azi. La toate casele construite din bârne era liniște. Doar la una era mare agitație... deoarece se întâmpla ceva deosebit. Pentru acei oameni simpli, nașterea unui copil era o minune. Capul familiei se plimba cu pași mari prin fața ușii... deodată, din casă se auzi un scâncet ușor. Apoi... din ce în ce mai tare. Ușa se deschise. Zâmbitoare, moașa ținea în brațe o fetiță frumoasă cu niște ochi mari, neobișnuiți de un verde intens. Gângurea zâmbind și întinse mâinile spre mama ei... aceasta o strânse la piept șoptind un nume purtat în suflet de atâția ani, ani în care așteptaseră mereu micuțul odor...

— Iuana... Iuana, dragostea mea!

Copila ridică căpșorul zâmbind. Imenșii ei ochi verzi, puri și curați clipeau întrebător.

— Iuana, puiul meu!

Trecuseră doi ani de la nașterea Iuanei. Devenise o mândrețe de fetiță. Era frumoasă ca un îngerăș, cu fețișoara rumenă și buclășoarele aurii... singurul lucru neobișnuit erau imenșii ei ochi verzi. Ziua aceea fusese minunată. Era sfârșitul lunii septembrie și oamenii strânseseră roadele câmpului, deosebit de bogate în acel an. Însă, în acea seară,

când sătenii se întorceau la casele lor se porni o furtună puternică. Vântul bătea cu putere, fulgerele groase și șerpuite ca un bici brăzdau cerul iar ploaia cădea cu găleata... Femeile își făceau cruci, copiii scânceau în paturi... și atunci...

— Se revarsă apele râului... La înălțimi repede! Strigă o voce puternică.

Toți ieșiră din case, fugind spre dealul de la marginea satului... dar, în zăpăceala generală, micuța Iuana care dormea liniștită fu uitată în casă... oamenii urcau febril dealul. Când ajunseră sus apele râului înghițeau toată truda lor... chiar atunci, se auzi un țipăt disperat:

— Iuanaaa! Iuanaaa! Nuuuuuuuuuuu!

Biata mamă își amintise abia acum și urla privind apele spumoase... dar țipătului ei nu-i răspunse decât un fulger gros... sătenii înțeleseseră, dar nimeni nu o mai putea salva acum pe Iuana... Toți priveau îngroziți apele, care măturau totul în calea lor...

Peste cinci sute de ani, în vara anului 1952...

Un pufăit vesel anunță celor de pe peron că trenul avea să sosească. Din vagoane începeau să coboare pasagerii... în curând, peronul rămase aproape gol. Mai rămăsese o singură fetiță, cam de doisprezece ani. Se așezase pe valiza roz, pe care abia-abia o putea căra și se uita în jur, ca și cum ar fi așteptat pe cineva. Ochii ei mari, de un verde intens, priveau cercetător orice om care traversa peronul. Nerăbdătoare, își tot trecea mâna prin părul lung și blond, prins într-o coadă de cal. Este îmbrăcată cu o jachetă maronie și pantaloni albaștri. Se uită curioasă în jur. Totul este așa de nou pentru ea...! În urmă cu trei ani mama ei murise

într-un accident rutier. Medicii nu mai putuseră face nimic. Ultima oară când o mai văzuse, înainte de operație, nu o mai recunoscuse. Un corp înfășurat în bandaje, plin de perfuzii... apoi vestea căzuse ca un trăsnet. Din acea clipă, totul se schimbaseră complet. Și acum, venise altă veste!... Tatăl ei se recăsătorise, și îi anunțase pe toți că el va începe o nouă viață într-un sat, căci acolo, vezi bine, locuia mireasa lui. Tatăl ei... inginerul atât de apreciat de toți renunțase la munca lui de la oraș, pentru o viață de fermier într-un sat de munte! Desigur, nimeni, nici chiar mama sa nu îl aprobase, dar lui nici că îi pășase. Și a vrut să își aducă și fata aici. Pe... Clara! Acum, ea stătea pe peron, uitându-se în jur. Peste tot erau case din lemn sau cărămidă cu curți spațioase, pline de flori. Străzi pietruite și curate, un râu care curgea la câțiva zeci de metri de linia de tren și munții, care se zăreau la orizont, cu crestele care parcă atingeau cerul. Nu erau blocuri, mașini, gălăgie, miros de benzină și petrol... nu avea de ce să regrete orașul pe care îl lăsase în urmă ziua trecută, pe la prânz, când o adusese bunica ei pe peron... peronul de... „acolo”. Trase aer în piept și-și verifică ceasul. Era ora nouă și jumătate. Fusesse lung drumul, dacă ajunsese dimineața aici! Dar mare parte din drum dormise, așa că nu-și amintea mare lucru. Decât pe doamna lângă care stătuse și care fusese foarte amabilă și drăguță cu ea, și câteva sate care se perindaseră ca vântul prin fața ochilor ei, când se trezise.

— Tu trebuie să fii Clara, nu-i așa?

Smulsă din visare fetița tresări și se întoarse. Cu un aer curios și puțin stânjenit o privea, de la câțiva pași distanță o femeie tânără și frumoasă, plină de vioiciune. Avea ochi negri-căprui, părul șaten strâns într-un coc și purta o bluză albă, o vestă maronie și pantaloni cafenii strânși pe picior sus

și foarte largi jos. Zâmbetul ei cald o dezarma pe Clara care auzise multe povești în care mamele vitrege erau, îndeobște, niște zgripțuroaice.

— Bună dimineată! Da, eu sunt Clara!

— Păi, bună, Clara! Spune-mi... eu sunt... Eliza! Strânse mâna copilei, ceea ce nu o opri din vorbit. Scuze de întârziere, dar a trebuit să vin pe jos. Motorul tractorului s-a stricat ieri... ai bagaje? Așa, dă-mi-le! continuă ea, luând valiza din mâna Clarei. Care respiră ușurată de... greutatea valizei și de cea din suflet.

— Tata... nu a venit? întrebă ea sfioasă.

— Păi, știi, Clara, el e sus pe munte cu oile și cele câteva vaci. Dar nu fi dezamăgită, îl vei vedea diseară!

Clara nu răspunse, captivată de peisajele din fața sa. După ce merseară pe câteva alei cotiră pe o cărăruie ce începu să urce, intrând tot mai adânc în pădure.

— Dar unde este ferma? întrebă Clara, care își rotea capul în toate părțile, fermecată de frumusețea din jur.

— Vei vedea! Oricum, mai avem muuult de urcat! Surâse misterios Eliza, care începuse să prindă drag de Clara. Soarele le bătea acum în spate, îngreunându-le considerabil mersul. Clara, însă, nu părea deloc obosită, oprindu-se și culegând de pe jos diferite... nimicuri, cum le numea Eliza în sinea ei: un con, o frunză, o ghindă, o floare... când, însă, obosiră de-a binelea se opriră lângă un pârâu și își potoliră setea. Eliza o îndemnă pe Clara să privească în jos... Clara rămase un timp nemișcată, acel peisaj mirific lăsând-o fără grai. Tot satul era la picioarele ei, era...

— Fabulos! sopti Clara, făcând două piruete.

— Hai, spuse Eliza, aproape am ajuns!

Mai urcară un pic și, într-adevăr, după ultimul pâlc de brazi se întindea o câmpie mare, rotundă, și în mijlocul ei se afla ferma.

— Oaaaaauuuu! strigă Clara.

Centrul curții vaste era ocupat de o casă mare și veche, ca un conac, înconjurat de flori multicolore, așezate cu mult bun gust. Aleile erau pietruite, de-o parte și de alta erau pomi și flori. În jur se aflau magazia, hambarul, cele două grajduri toate curate, vechi, dar cu o frumusețe aparte. În spate se afla livada, cu pomi înșiruiți frumos și grădina de legume, cu de toate ordonate pe araci și, în sfârșit, cei zece stupi vopsiți în albastru și galben. Totul era înconjurat de un gard solid din lemn și fier.

— Clara, bun venit la ferma Kalbrien! zise Eliza, cu o ușoară emoție în glas.

Se făcuse seară. Clara explorase deja toată curtea. Așa descoperi, de pildă, că la fermă mai erau doi angajați. Unul dintre ei era tânăr, dar ceva din el nu inspira încredere. Celălalt era un bătrânel simpatic care făcea multe glume și râdea din te miri ce. I se spunea unchiul Glen și îi plăcu pe loc Clarei. Desigur, și el știi s-o câștige, cu meșteșugurile sale. Făcea fluieri din bețișoare uscate, coșuri din nuiele de alun și spunea povești ca nimeni altul. Îi arătă fetei diferite locuri frumoase, hinta din livadă, băncuța de la poalele unui cais, căsuța pentru păsările, pârâiașul ce traversa curtea și felurite flori și plante. Și îi promise că o va lua într-o călătorie prin munți. Într-un târziu, Clara plecă în casă, și începu s-o cerceteze. Sufrageria avea patru fotolii și o canapea din lemn sculptat, învelite în pluș maroniu, o masă rotundă din lemn de nuc, sculptată aidoma canapelei, pe care erau puse o vază plină cu flori, un ceainic și șase cănuțe pictate cu migală. De tavan atârna un candelabru cu trei brațe din cristal și lipite

de pereți rafturi pe care se aflau cărți, bibelouri, și câteva păsări împaiate. Privindu-le, Clara se înegură. Holul era lung, avea la un capăt ușa de la intrare, și în celălalt scara spiralată ce ducea la etaj. În dreapta ei se afla ușa sufrageriei de unde tocmai ieșise și în stânga cea de la bucătărie. Șovăi o clipă, dacă să intre sau nu, dar auzind zăngănit de vase și simțind un miros delicios intră. Bucătăria era micuță, nu avea decât aragazul, mobila plină de veselă, oale și cratițe, câteva bibelouri și un geam plin cu mușcate în ghivece albe cu margini roșii. Eliza prepara ceva de mâncare. Deși oalele de pe foc sfârâiau o auzi intrând.

— Ah, uitasem! Ți-e... foame? întrebă ea.

— Nu, aștept să vină și tata să mâncăm împreună. Vroiam să te întreb... unde este camera mea?

— La etaj, camera din stânga cum urci. Oricum nu ai ce să încurci, sunt doar două camere, a ta și a... NOASTRĂ! Încă îi venea greu să vorbească despre căsătorie. I se părea că totul fusese prea repede! râse, roșind ușor.

— Daar... unde doarme unchiul Glen? se bâlbâi Clara.

— Argații dorm în camerele lor, care sunt lipite de casă, dar nu au intrare în ea. Zise Eliza zâmbind.

Clara se înroși. Nu i se părea că întrebase ceva amuzant. Ieși, și începu să urce scara. Ajunsă sus, trase aer în piept și intră. Era o cameră micuță, și totuși încăpătoare. În mijloc era un pat rotund, cu perdele, perne și cuvertură roz, pe care era așezată valiza ei. Tot aici mai erau un șifonier micuț, două tablouri frumoase, un birou și un scaun lângă ferestre și un dulăpior pe care se aflau câteva obiecte de toaletă și o oglindă ovală. Totul era decorat în roz. Pe birou era o vază mare, cu trandafiri albi. Clara era fascinată. Nu visase niciodată că va avea o cameră atât de frumoasă! Se apropie de geam și trase perdeaua. Așezată pe pervazul alb putea

privi munții, drumeagul pe care venise și... deodată văzu apărând dintre brazi un cârd de oi. Și în mijlocul lor un om care le mâna spre poartă cu mișcări lente.

— Tata! strigă Clara, și zbură pe scară în jos. Când ajunsese în grădină tatăl ei intrase deja în curte.

— Clara! O ridică în brațe, fericit ca pe vremuri, și o roti de trei ori.

— Glen, du tu oile în grajd! strigă el peste umăr, și intră în casă vesel și voios.

— John, te-ai întors! zâmbi Eliza.

Acesta o sărută, după care intrară toți în sufragerie, unde cina era pregătită. Cartofi copți, mămăligă, brânză și clătite, acestea erau componentele cinei, dar Clara ar fi putut să jure ca nu mâncase niciodată ceva mai gustos. Își privi tatăl, o privi pe Eliza și i se păru că fuseseră așa dintotdeauna!

După cină, Clara urcase ca să despacheteze lucrurile. Aproape terminase, când tatăl ei intră înăuntru.

— Ei bine, Clara, cum a decurs călătoria, ai schimbat multe trenuri?

— Bine... Nu, doar unul.

— Scumpo, îți place aici? Toată ziua m-am temut... eu...

— Tată, nu regret nimic, iar locul acesta... e cel mai frumos din... din viața mea! Și îmi place mult de Eliza, și unchiul Glen...

La rândul lui, capul familiei oftă ușurat. Douăzeci de minute mai târziu, după ce vorbiseră despre călătorie, despre schimbare, despre camera ei John observă că Clara adormise. Înelind-o cu pătura plușată stinse lampa și ieși murmurând:

— Noapte bună, micuța mea!

CAPITOLUL AL DOILEA

ÎNTÂMPLARE SAU MISTER...?

Când se trezi Clara, soarele era sus pe cer. Nu obișnuia să doarmă atât, dar ziua de ieri o obosise. Se ridică din pat, și zâmbi uimită. Pe birou o aștepta un pahar plin cu lapte, iar pe dulap ligheanul era umplut cu apă, și acoperit pe jumătate de prosopul pufos care apăruse, ca și celelalte, peste noapte. După ce se dichisi ca întotdeauna șovăi între o rochiță albă și niște pantaloni scurți. Până la urmă, trase pe ea pantalonii și un tricou și ieși. Nu era nimeni în casă, dar în bucătărie o aștepta micul dejun. Mâncă în pripă și o zbughi afară. Dimineața, curtea scăldată în razele soarelui strălucitor era cu mult mai frumoasă decât ieri, când o explorase în timp ce se însera. Auzi glasuri în spatele curții și porni într-acolo. Dar se opri. Spre ea venea un ciobănesc care i se păru uriaș. Fără frică, de parcă era ceva cât se poate de normal scoase din buzunar un fursec și i-l dădu. Dulăul îl hăpăi și scoase un scheunat prietenesc. Tot jucându-se cu câinele ajunse la grajduri, de unde răsună un țipăt îngrozit. Eliza o văzuse și venea spre ea.

— D-doa...mne... a scăpat... Dugal! Clara, Clara ești b-bine?

— Da, sunt bine, dar de ce? Ah, Dugal, așa îl cheamă? E un cuțu bun și drăguț.

— Cuțu bun? se cruci Eliza, albă ca varul. Sfășie pe oricine, e cel mai rău câine din împrejurimi! Ai avut noroc, Clara! zise Eliza, încă tremurând și nevenindu-i să creadă că Clarei nu-i era frică de Dugal. Se liniști cu greu, privind cum se jucau fata și... cuțul „cel bun”. Care rănise mulți oameni, și pusese pe fugă, odată, chiar și un urs tânăr. Îl iubea mult pe Dugal, dar mai știa și că, până atunci, niciun străin nu ieșise întreg din colții lui. Revenindu-și în fire după spaima trasă Eliza îi propuse să meargă să vadă grajdurile. Veselă, Clara acceptă. În inima ei, însă, era supărată că tatăl ei nu o așteptase, că plecase și azi cu oile. Și-ar fi dorit ca ea să fie în centrul atenției. Eliza deschise ușa grajdului.

— Știi, oile nu sunt aici, dar caii și Alba, vaca noastră, se află aici. Zise ea, zâmbind.

— Ohooo! îopti Clara.

Grajdul era împărțit în trei. O parte era destinată oilor, una celor doi cai și una vacii. Desigur, eroinei noastre puțin îi păsa de grajd fiind fascinată de cele trei patrupede. Vaca era bălțată, alb cu negru și avea ochii mari și blânzi. Caii erau unul maroniu și unul alb. Erau foarte frumoși, cu coamele și cozile lungi și îngrijite. Fără nicio ezitare fata începu să mângâie animalele. Caii fornăiră prietenos, vaca mugi scurt în semn de mulțumire. După ce făcură cunoștință cu noua stăpână animalele fură duse pe pajiștea din spate, ca să pască. Eliza plecă la treburi, dar Clara rămase cu prietenii săi necuvântători. Secondată de Dugal cerceta pe-ndelete curtea. În cele din urmă se întinse pe iarbă lângă Alba care rumega liniștită. Nu stătu mult timp locului, ci se amestecă în zbenguiala cailor. Se făcuse prânzul. Eliza vru să o cheme, dar spectacolul pe care-l văzu o înmărmuri. Râzând, Clara se fugărea cu Dugal și cu cei doi cai sub privirea îngăduitoare a vacii care îi privea cu un aer de mamă care-și veghează puii

neastâmpărați. Plecă zâmbind și gândindu-se că, hotărât, Clara era fenomenală. Același lucru avea să îl afle și unchiul Glen, douăzeci de minute mai târziu. Răsufând greu după joaca cu caii Clara venise să îl ajute la cules de roșii. Dugal, la un semn al Clarei se întinse pe iarbă dând din coadă și urmărindu-i fiecare mișcare. Bătrânul îi povestea însuflețit cum, iarna trecută, fiind un ger slăbuț, urșii dăduseră iama în livadă.

— Și? Ce s-a întâmplat? întrebă Clara, vădit interesată.

— A fost tare greu să îi gonim... foamea îi făcea fioroși! Abia după ce am omorât doi au fugit cu toții! încheie el.

— Dar de ce? De ce i-ați omorât? Aproape că strigă Clara. Ochii ei se făcuseră verde negricios de indignare.

— Doar n-o să lăsăm animalele să ne omoare!

— Nu voiau decât mâncare!

— Clara, multe mai ai de învățat! râse unchiul Glen, clătînând din cap.

Fata vru să îi dea o replică usturătoare, dar o veveriță care tocmai trecea pe acolo îi acapară atenția. Totuși, incidentul nu i se șterse din minte câteva zile bune.

Dacă acolo, la vechea ei locuință, într-un apartament micuț se plictisea, aici viața era mereu plină de acțiune. Trecuseră vreo patru zile de la mai sus pomenitul incident. Era o dimineață însorită, când tatăl ei o scutură ușor pentru a o trezi. Clara se ridică buimăcită.

— Te-am sculat ca să îți fac o surpriză! Azi poți merge cu mine și Dugal sus, ca să paștem oile!

Clara sări în picioare cu un chiot vesel.

— Ce? Chiar pot? Cu tine? Voi merge acolo unde...

— Poți, dacă în loc să sporovăiești ai mânca ceva și te-ai îmbrăca! râse tatăl Clarei. Aceasta se execută rapid și era așa de fericită și pierdută că uită să ia punga cu provizii,

încât Eliza trebui să alerge în pijamale și papuci după ei până la poartă! Clara țopăia tot timpul, nespus de încântată. Dar când pătrunse în pădure simți ceva ciudat. Era prima oară când trecea dincolo, în lumea sălbăticiiei, când părăsea civilizația pentru a intra în cealaltă lume. Lumea sălbăticiiei. În orizontul jinduit mereu de după gardul de lemn și fier al fermei. Era magnific și frumos. O oaie care se tot foia pe lângă ea o trezi din visare. Zâmbind, o mângâie pe părul moale și creț. Fără să știe cum, se pomeni înconjurată de toată turma de oi și începu să le mângâie ba pe una, ba pe alta. Tatăl ei o privea zâmbind. Hotărât, fetița lui, de care era atât de mândru nu îl dezamăgise. Nu fugise țipând de la orice ca alte orășenca, ci se purta de parcă toată viața sa și-ar fi petrecut-o între oi, câini, cai și vaci. Clara se uita în jur, fermecată de tot ceea ce vedea. Desigur, pentru un mofturos nu ar fi fost nimic nou – păsărele, iarbă, o potecă, brazi, pietre – banalități! Dar pentru mica orășeancă era un paradis. Au mers cam un ceas. Apoi șeful dădu semnalul de repaus. Pe malul unui pârau, într-un loc unde se forma o mică cascadă, Clara și tatăl ei au luat, plini de voie bună un mic dejun bine meritat. Dugal își primi și el porția de mâncare și de mângâieri. Locul era frumos, mai ales că lângă pârau, pe mal, se aflau două pietre, puse parcă anume ca să slujească de scaun și masă. Plecară însă repede, căci trebuiau să ajungă cu oile pe pajiște și mai era încă un pic de mers. Dar, sub ochii necruțătorului șef toți o ținură în mers grăbit și curând ajunseră. Poiana era mare, dreaptă, înconjurată de brazi și plină, plină de flori. Clara scoase un țipăt de bucurie. Șeful răsă, o sărută și mână oile în mijlocul poieniței, întinse o pătură la umbră, puse pe ea rucsacul cu provizii și se așeză. Clara, însă, nu făcu același lucru. Începu să culeagă flori și să se zbenguiască cu Dugal. Ziua s-ar fi putut sfârși așa.

Dar, pe la amiază șeful anunță că va coborî până la izvor pentru a umple bidonul care se golise. După plecarea lui, pe pajiște fu liniște o bucată bună de vreme. Însă, deodată, Clara văzu o schimbare. Oile formaseră un cerc compact, cu mieii la mijloc, iar Dugal începu să mârâie înfundat. Teama că putea fi un lup care va sfâșia oile o îngheță. Dar de după brazii pitici din stânga se ivi o spinare mică de un maro-brun. Chibzuind pe bună dreptate că lupii nu sunt bruni, Clara îl liniști pe Dugal și se apropie zâmbind. Din tufișuri ieșise un puiut de urs care privea curios în jur cu niște ochi mari și negri.

— Nu se poate! șopti Clara, fascinată.

De cât timp visase să vadă urșii în natură și nu în paginile unei enciclopedii! Ursulețul se apropie de ea, mirosind-o. Clara începu să îl mângâie. Atunci puiul, pesemne cu chef de joacă se întinse pe spate dând din lăbuțe. Râzând, Clara își aminti că avea în rucsac niște gogoși. Deschise punga și luă două. Pe deplin câștigat de noua lui prietenă ursulețul mână totul și apoi o linse recunoscător. Deodată, din tufișuri se auzi un mormăit înfundat. Puiul o privi odată pe Clara și apoi o luă la fugă printre brazi. Clara zâmbi. Cu siguranță, după crengile acoperite cu ace verzi se afla mama ursoaică. Încet, încet Dugal se liniști, iar oile începură să pască. De pe potecă se auzi un fluierat vesel. Clara tresări ușor. Se întorcea tatăl ei. Nu prea știa ce să facă, dacă să-i spună ori nu. O clipă, fu pe punctul de a alerga la el strigându-și aventura, dar amintindu-și ce credea unchiul Glen despre urși, tăcu. Se întinse deci pe iarbă, mângâindu-l pe Dugal și când tatăl ei apără totul era absolut normal, de parcă nu se întâmplase nimic. Desigur, dacă Clara ar fi vorbit, o taină ar fi ieșit la lumină. Așa rămase ascunsă încă multă vreme. Dar să ne întoarcem la momentul actual. În acea zi nu ar mai fi